

TÓTH TIBOR

UTCA AZ ÉJSZAKÁBAN

*A mélytengeri éjszakát
testem árnyként lengi át,
s a csöpögő lámpafényt
mély repedéseibe
gyűri a téglá-magány.*

*A mélytengeri éjszaka
géplakta fényrabló.
A téglák nem féltik magányukat,
izmos lámpafénytől híznak a házak.*

*Buta, termő magányom,
a csöpögő lámpafény,
hordóban jajongó végtelen tenger.*

*A csontos, gépszívű kor
mély repedéseibe oltja
a csöpögő lámpafényt.
Fény híján meghal az árnyam,
árny híján eltűnök én,
s magára marad a kietlen
utca az éjszakában.*

ANYÁM ALUDNI LÁTSZIK

*A szemhéja a derekáig nyúlik,
Mozdulatlansága jeltelen.
Élete halványan lüktet bennem.
Álmát őrzi a szótlán vasárnapi délután.*

ÉN

*az izzó csönd
belém költözött*

*az áhítatos távol
minden könnye
a csend izzásába
fúrta gyökerét*

*lelkem az izzás fészke
a mindenség-hőforrás
szikráit nyelem el*

*mígnem romló anyagom
levegőt könyörül
s lelkeimtől kezdve
ellobbanok messzire*

hagyok-e hamut?

ANALÍZIS

*Hangszer vagyok:
maradék verkli,
hunyó hárfá,
tört furulya,
gyötört vonós,
rekedt-csöndes,
s fals szomorúságát
folyja ki rajtam
a korhadó, éltető szimmetria.*